

A KöMaL-lal kapcsolatos személyes élményeim felelevenítésére kért fel a lap szerkesztősége. Íme:

1951-ben keresett meg Wolf György, másodéves matematika-fizika-szakos hallgató, aki Neukomm Gyula tanár úr, a KöMaL akkori felelős szerkesztője mellett dolgozott, afféle „segédszerkesztőként”. Beálltam a diákok által küldött dolgozatok elbírálójának. Három év múlva megörököltém Wolf Gyuri segédszerkesztői állását.

Neukomm Gyula tanár úrtól sokat lehetett tanulni. Emberségben, szakmailag, pedagógiai szempontból. Korrekt, precíz ember volt, és ezt a pontosságot a munkatársaitól is megkövetelte.

Egy mosolyra derítő, szigorú megjegyzése a feladatfeldolgozókhoz: „A határidőt nem tartom be, mert beteg vagyok. Ilyen nincs! – Meghaltam! Akkor táviratozok!”

A látszat ellenére jószívű, segítőkész ember volt. Mikor látta, hogy kispénzű egyetemista vagyok, ingyen adott egy szobát a lakásában. Egy mélyen vallásos KöMaL versenyzője azt kérte az Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny szervezőbizottságától, hogy ne kelljen szombaton írnia a versenydolgozatot. Gyula bácsi kijárta neki (pedig abban az időben ez nem volt veszélytelen!).

Igazságszerető ember volt. Rendkívüli mértékben nyomták el abban az időben az egyházi iskolák tanulóit. Mint versenybizottsági tag vagy elnök, Gyula bácsi nem volt hajlandó ítéletén változtatni, legfeljebb abba egyezett bele, hogy a nyertes piarista gimnáziumi tanuló iskoláját így tüntessék fel: Mikszáth Kálmán Téri Gimnázium. Egy apró elszólása miatt 1956 végén kitétték a szerkesztőséget a minisztériumból a Matematikai Kutatóintézet egy szobájába (hogy ennyivel megúsza, azt a Bolyai Társulat vezetősége, személyesen Surányi János kiállása eredményezte).

Nagyszerű tanár volt. A Kemény Zsigmond Főreál Gimnáziumban tanított. Aki nem tudott és nem akart tanulni, azt eltanácsolta, megbuktatta. Akiben viszont tehetséget sejtett, maximálisan felkarolta. Egy diákja, a polgári iskolából különbözettel jött át a gimnáziumba. A tanár úr már a különbözeti vizsgán észrevette rendkívüli képességeit, hamarosan az „extra” feladatok felé irányította. Az illető ma egyetemi tanár, világszerte ismert algebrista.

Szólni kell a matematikus Neukomm Gyuláról. Kitűnően értett a versenyfeladatok létrehozásához, a feladatok szebbnél-szebb megoldásainak kitalálásához, megszövegezéséhez.

A francia nyelvű elemi matematikai lapok szerkesztője egy nemzetközi társaságban dicsekedett: 30 állandó megfejtője van a lapnak. Gyula bácsi szerényen mosolygott: „A magyar lapnak pedig 4000!”

Nemzetközi neve volt a sakkeladvány-szerzés területén. Nemzetközi versenyeket nyert feladványaival, illetőleg feladványmegfejtéseivel. A Nemzetközi Sakkeladvány-szerző Bizottság elnökévé választotta. Ő érte el legelőször, hogy ez a bizottság olyan nemzetközi konferenciát szervezzon, amelyen Kelet és Nyugat egyaránt részt vett.

Igen jó együttesben dolgozott. *Surányi János* mint főszerkesztő nézte át havonta az új feladatkitűzéseket, írta át (ha kellett) a megoldásokat. *Császár Ákos* fordította a francia nyelvű kivonatokat, *Kispesta István* az orosz nyelvűt. *Hajós György* és *Kárteszi Ferenc* is érdeklődtek a lap munkája iránt, *Kalmár László* és *Péter Rózsa* úgyszintén. A rajzokat (Gyula bácsi gondosan megszerkesztett ceruzarajza nyomán) *Hornýák László* húzta ki tussal.

Jómagam 25 évet töltöttem a Lap szolgálatában, mint szerkesztői segéderő, 2 évet mint a Lap megbízott szerkesztője. Nagyon szép 25 év volt, a fiatalságom, a pályakezdés ideje. Sokat köszönhetek a Lapnak és a felsorolt személyeknek.

És aztán jöttek az új évfolyamok, az új felelős szerkesztők. De ez már új fejezet, szóljon róla más.

Lukács Ottó